

P O E Z I J A

Iztok Osojnik

Moskva neizginula

1

Znati zdržati svobodo, disciplinirati divje iskrenje, izginiti v anonimnost. Drevo življenja ni drugačno od četrtka. V intimnem kanjonu. V dialogu z jastrebom nad Paklenico. Samovar zelenega čaja.

Oprezujem

s sedmega nadstropja nad Moskvo. Akvarij šumov, luči, blokov, termitnjak ministrstev. Park Gorkega. Za menoj je sedemsto metrov impresionistov.

Marianski jarek, globokomodra komora pritiska. Dovolj mokro in dovolj mračno. Samo še driska.

Samo še driska, čeruševska senca. Škrebļanje budilke in penk, penk, neskončno ravnodušna voda v umivalniku.

Cherry! Tvojemu srcu bi se totalno prepustil za pet ur. Potem pa vrbe. Pesek pod listjem, Nelly Sachs. Rdeč nos Walterja Whitmana, že skoraj povsem obžrt. Prekratek kopalni plašč v kopalnici. V vsaki roki tridesetkilska utež, decembrski mraz. Veter nam

suši na licih solze že skoraj ekstatičnega veselja. Zvečer boršč, puter smo mazali z lopato. Bila si ljubka in resna. Umazana od južnega snega in previsnih počí. Od razdalje. Nabutana z mišicami. Razpoka v času in prostoru.

Bledozeleno pročelje porcelanskega obraza prešito s strastnimi ustnicami. Hologram psihoanalitičnih honorarjev, ovešen z algami, nasmejan Rodinov Apolon, še poten od nežnega valjanja po marmornati odeji z gospodično Appleman.

Ponoči odpre tudi Moskva polt za jezik moje kože. Saj se že zdavnaj ljubiva. Čeprav sva se srečala prvič, me pozna iz Ljubljane, iz Tokia, iz deževnega Cusca, iz Marakesha. Zavita v temni kožuž noči si liževa razgrete, vlažne peclje, oči.

Aristokrata na njivi trmastih cvetic. Puščava skalnata in grozeča, kjer travne bilke rastejo skozi razvrednotena okostja, med razpočeno keramiko. Modrikasta se nad grozdem mesta dviga Moskva. Vsaka dlaka, vsak pramen julija, pastir.

2

nehalo je deževati
sive betonske bloke liže zahajajoče sonce
po trebuhu mi rzasajajo amebe
shabat shalom, shabat shalom

jemo konzervirane ribe v žolici
če ne bom pobegnil iz Moskve, se mi bo utrgalo
za štirideset črnoborzijanskih rubljev
sem kupil trideset gramofonskih plošč ruskih pesnikov
kupil sem tudi knjigo Naš dom – Zemlja
knjigo posnetkov iz vesolja
v kateri ni bilo posnetkov CCCP

včeraj sem bil na shabatu v sinagogi lubowitzev
vstopil sem v štetl
nekje med jugovzhodno poljsko in ukrajino
pogovarjal sem se s krivonogimi hasidi. takoj so me vzeli za svojega
na glavo sem si nadel črno kapico
črna kapica, zelen violinist
bil sm pri Chagalu v hiš

gigantska giljotina moskva
majakovski, si prfuknjen. kako si
lahko hvalil lenina – a saj
nisi vedel za njegova pisma tiskarjem,
v katerih jim je zagotovil, da jim
populi glave, ker jim ni uspelo
stiskati njegovih okrožnic v dveh urah

tudi marx je bil ista pizda
 velik filozof in velik zatiralec in spletkar
 slamoreznica moskva
 toliko groteskne poezije na
 usranih, bednih cestah med betonskimi kolosi
 tudi sveti bazilij na klanecu med rdečim trgom
 in ljubjanko ne pretrese mavzolejske more
 mesta, kjer sonce neprestano zahaja
 in nikoli ne zaide.
 noč pade po tleh kakor vlažna klet
 in nekje daleč sredi turobne tundre kričijo psi

šef KGB-ja je utemeljil naslednja načela, ki odlikujejo
 Stalinovga tajnega policajca:
 čiste roke
 hladna glava
 toplo srce
 gledam proti Kamniškim planinam in mokrim v Savo

nič se ne menja

volkovi žrejo zelje
 svinje pozorno in sladostrastno ovohavajo peteršilj
 materija zver
 pragozdovi rakastga mesa žrejo
 mrčes in debele veje macesnov v jedrskih kopulacijah
 zlivajo vodik z dlakami čarovnic, trogloditov, modnih
 kreatorjev in pesnikov
 bruhajo prikazni z vgrajenimi ekrani kakor plesnive kepe
 meketajoče jagnjetine nabodene na zarjavele žice
 med sing singom in kremljem
 ko se vozijo na vagončkih z verzi in z *"izvanrednom
 kulturom, obrazovanjem, senzibilitetom i nadahnućem"*

v trebuhu se mi pospešeno razmnožujejo amebe
 nehalo je deževati
 po betonskih blokih se pase zahajajoče sonce
 shabat shalom, shabat shalom
 v CCCP mi neprestano teče iz želodca

če ne bom pobegnil iz moskve, je rekel Gospod Trop
ni vedel, kako dokončati vznemirjeno misel
nikoli ne ve, kako končati misel
nikoli, svojo vznemirjeno, odprto misel

3

človeška zgodovina je odžvižgala
propadli so louvri, ermitaži
sedem aristotelov in škilasti spinoza
in oče petdesetletnih slovencev, lacan, tudi

vse so stlačili med razglednice. ravnokar ga je
potegnil iz ene danske pičke. driink, driink, dela telefon.
v bristolu sem srečal gershwin, je pripovedoval jaka.
po beauborgu so skakljale žogice za baseball. žagamo, žagamo.

zeleni kamni se zalimajo na kocine v nosu. zrak ropota.
u travi leži rembrandtov trup. vladimir kozlov začuden, skljokan
sedi v cvetličnem koritu pod fontano. popoldansko sonce se cedi
po izložbah kot sperma. kadar zapiha, je sava hologram.

sergej bubka ždi v špelunki v bronxu in totalno odštekan
snifa koko. kakor da je konec druge svetovne vojne.
z nočjo se na kosovo spustijo tanki.
solženicin se da peljati čez cesto. sam alkohol, čisto demonično.

poezija je encim. nikoli ne veš, kaj vse stanuje nad tabo.
razmišlja z jajci. v sobi sta dve postelji.
gumb za postaje na radiu je ni. metronidazolom razgrajuje amebam
DNA. med vesoljem in grmom je ista razlika kot med amebami in

gradaščico. oba dišita. oba sta očarljiva in zaljubljena v visoke
gore. oba spomladi nabirata jorgovan. oba jecljata. oba znata na
pamet milesa davis. oba žalostna obupujeta po tokiu.
shakuhachi in tople zvezde v oaxachi.

apollinairova muza ni mogočnejša od krave.
oba soda bazaltno modra, rahlo oranžna,
vem, da si zaljubljena vame. ampak s tabo se svet zame zapre.
te tvoje pink obrvi. in leva polovica otekla bela jagoda.